

Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Περικλή...

Σ' ἀσπάζομαι καὶ πάλιν,
γνωρίζεις δὲ πῶς ἐντολὴν μ' ἀνέθεσαν μεγάλην,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή, χωρὶς κινδύνον νὰ χάνω,
παντός Ταμείου ἰθνηκοῦ ἐξέλεξιν νὰ κάνω.
Ἐνα Ταμίαν τοιγαροῦν ἐξήλεξα τετράκις,
μὰ ἰπερίσσευσε καὶ αὐτός καθὼς καὶ ὁ Γρηγοράκης.
Ἐἰς τὴν ἀρχὴν μου ἔλεγε πῶς ἔχει ἄδεια κάσσα,
ἀλλὰ ἐγὼ, βρέ Περικλή, τὸν ἐπίασα ὅτ' ἀπράσσα,
καὶ πρῶτον ἀνεκάλυψα ἐλάχιστον ποσόν,
κατόπιν ὅμως ἄργυρον εὐρήκα καὶ χρυσόν.
Ὁ αὐαγγέλια χαρᾶς!... πηγαίνω παρακάτω.
καὶ τί νομίζεις, Περικλή, πῶς ἦρα εἰς τὸν πάτο;
Ἐπτὰ ἑκατομμύρια μονάχα σὲ μπακίρα,
καὶ τότε πῶς κατήφορο μὲ τὰ σωστά μου ἴπ'ηρα,
καὶ ἔκ τῆς μεγάλης μου χαρᾶς ἀναπηδῶ καὶ ψάλλω,
καὶ εὐθὺς ἑκατομμύριον ἀνακαλύπτω ἄλλο,
καὶ ἐντός ἐκείνου ἕτερον, ἐντός δὲ τοῦ ἑτέρου
εὐρίσκω γρούπον ἑξαφνα ποσοῦ μεγαλητέρου,
καὶ ἐντός τοῦ γρούπου, Περικλή, εὐρίσκω ἄλλον γρούπον
καὶ ἀκούω φράγκων ἀργυρῶν καὶ πεντολίρων γδοῦπον.
Καὶ τότε πλέον ἑξαλλος ἀπὸ τὴν εὐθυμίαν
ἠρώτησα περὶ αὐτῶν τὸν κύριον Ταμίαν,
ἐκεῖνος δὲ αὐτοστιγμῆ ἀπάντησιν μου δίδει
πῶς τάχε γιὰ τὸ κούνημα φυλάξει τοῦ Λεβίδου.
Καὶ νῦν μετὰ θερμότητος σ' ἀσπάζομαι πολλῆς
καὶ μένω καθὼς πάντοτε. . .

ὁ φίλος Φασουλῆς.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
ὅτ' ἀδελφὸ του τὸν Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ...

Τὸ γράμμα σου σὰν εἶδα
ὀλίγου δεῖν, παρὸν ντονέρ, μου ἔστριβε ἡ βίδα.
Αὐτὰ τὰ περισσεύματα ποῦ ἔβρισκοντα κρυμμένα;
γι' αὐτὸ μιλῶ, βρέ Φασουλῆ, μονάχος ὁλοένα.
Θὰ εἶναι τώρα φαίνεται καιρὸς τῶν κουνημάτων
καὶ τῶν ἐπαναστάσεων καὶ τῶν περισσευμάτων.
Δὲν ξέρει τί νὰ πῆ κανεὶς, σαστιζεῖς καὶ τὰ χάνεις...
ὁ Γρηγοράκης ἀφ' ἑνός καὶ ἐξ ἄλλου ὁ Βλαχάνης.
Καὶ ἄλλους ἀνεκάλυψαν παράδες ὅτ' ὁ Ταμίον
καὶ ὁ Δεληγιάννης τῶστριψε γιὰ τὸ Φρε-οκομείον.
Αὐτὴ δὲν ἐνκε, Φασουλῆ, καταστάσις πραγμάτων
νὰ ἔβρισκον περισσεύματα ἐπὶ περισσευμάτων
καὶ ἐνῶ ἐμεῖς φωναζομε γιὰ πείνα ὁλοένα
ὁ Γρηγοράκης νὰ κρατῆ τὰ χρήματα κρυμμένα.
Καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ ἴπῳ καὶ τί νὰ ὑποθεσω,
καὶ ἐνῶ προχθὲς ἐπήγαῖνα ὅτ' ὁ στρώμα μου νὰ πέσω
εὐρήκα ὁρὸ πεντόλιρα εἰς τὸ προσκέφαλό μου
καὶ παρ' ὀλίγον, ἀδελφέ, νὰ χάσω τὸ μπαλό μου.
Μὰ ποῖος ὅτ' ὁ μαξιλάρι μου τὰ εἶχε φυλαγμένα
δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἴπῳ καὶ τάχω σὰν χαμένα.
Μυστηριώδης ἐποχὴ καὶ εὐδαίμονες ἡμέραι,
ἐν τούτοις, φίλε Φασουλῆ, ὑγίαινε καὶ χαῖρε,

καὶ τώρα σὲ ἀσπάζομαι καὶ μένω νέτος σκέτος...
ὁ ἀδελφός σου Περικλῆς καὶ ἔσθ' ὅτε Περικλέτος...

Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Περικλή...

Χρημάτων τρικυμία...
καὶ ἄλλα πολλὰ ἐξήλεξα δημόσια Ταμεία.
Πηγαίνω ὅτ' ὄνα, Περικλή, καὶ εὐρίσκω σ' ἕνα ράφι
ὀκτὼ ἑκατομμύρια μονάχα σὲ χρυσάφι.
Πηγαίνω σ' ἄλλο ἔπειτα, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
ἐννιά ἑκατομμύρια κρυμμένα ὅτ' ἀσκουπίδια,
καὶ ὅτ' ὁ ταβάνι ἔστριψε μὲ μάτια γουρλωμένα
καὶ ὁρὸ πεντακοσάρικα κυττάζω κολημένα.
Ἐ! τότε πῶς τὰ ἔχασα μὲ ὁλο τὰ σωστά μου,
καὶ ἐνῶ ἐκύτταζα παντοῦ περνοῦν ἀπὸ ἔμπροστά μου
ὀκτὼ μεγάλοι ποντικοὶ καὶ ὀκτὼ μικροὶ ἀκόμα
μὲ ὁρὸ ἑκατοστάρικα τῆς Ἐθνικῆς ὅτ' ὁ στόμα.
Ἐ ντίκτου ἐστ' ὁρρίμπιλε ἐτ βίζου, Περικλέτο,
καὶ ἄλλο τι πρὸς τὸ παρὸν ὅτ' ὁ γράμμα δὲν προσθέτω
μὰ δὲν εἰξεύρεις, ἀδελφέ, σὰν τί χαρὰ τὴν ἴπ'ηρα,
διότι κάπως ἀνοιξε καὶ ἡ ὀδική σου μοῖρα
καὶ εὐρήκες ὁρὸ πεντόλιρα εἰς τὸ προσκέφαλό σου
καὶ ἐγὼ γνωρίζεις πάντοτε πῶς θελω τὸ καλό σου.
Μὰ ἴπ'εἰς εἰς τὴν γυναῖκά μου νὰ ὄθῃ καὶ τὸ ὀδικό μου
καὶ καθε μου ἀσπρόρροχο καὶ καθε ὀσώβρακό μου,
διότι, φίλε Περικλή, ποῖος ταχα τὸ εἰξεύρει
ἂν τρυπωμένα καὶ εἰς αὐτὰ πεντόλιρα δὲν εὐρη.
Καὶ σὺ κατ' οἶκον ἐρευναν παρακαλῶ νὰ κάμης . . .
αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι . . .

ὁ Φασουλῆς ὁ βλάμης

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
ὅτ' ἀδελφὸ του τὸν Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ . . .

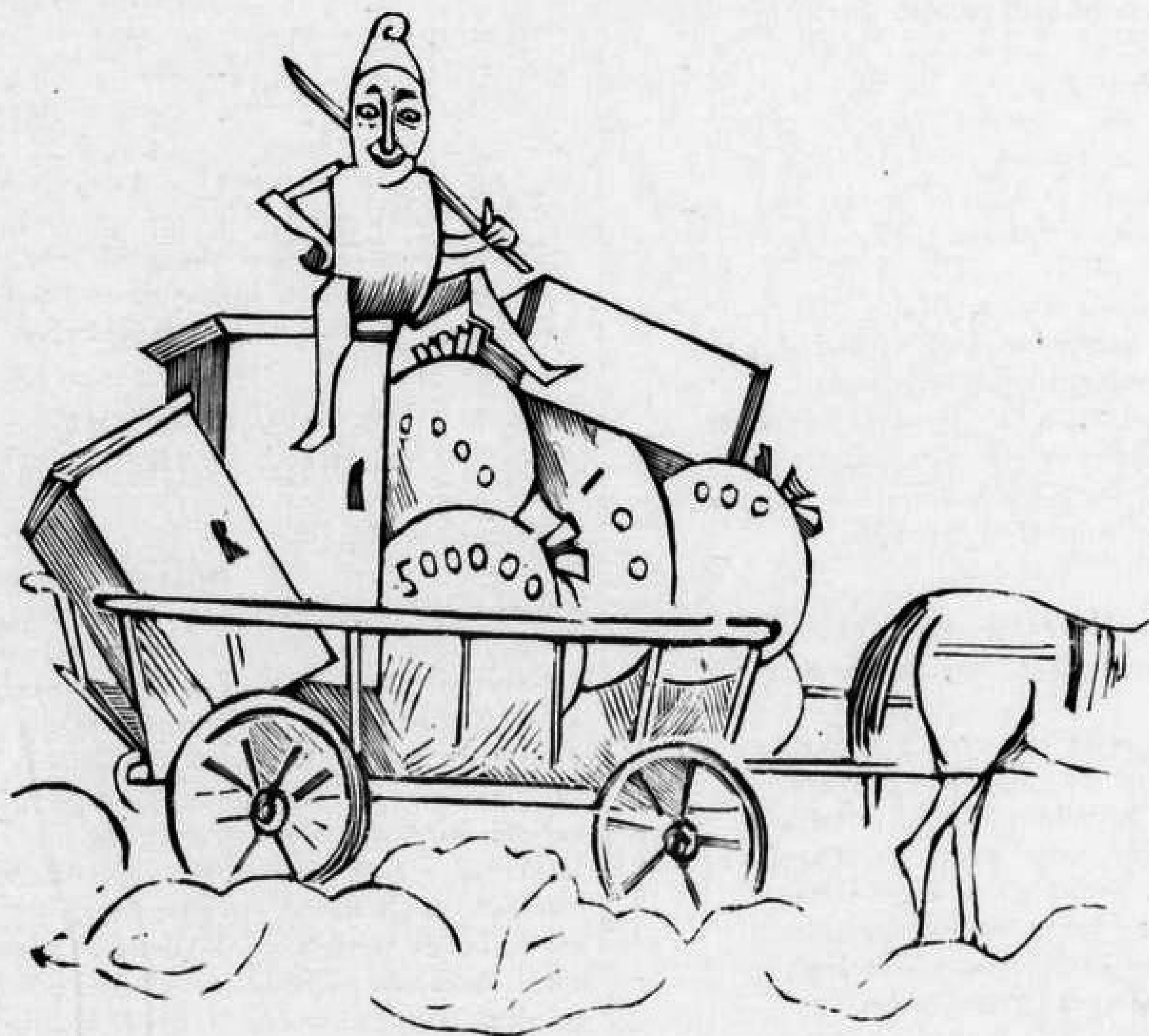
Ὅτ' ὁ σπῆτι σου ἐπῆγα
καὶ χρήματα ὅτ' ὁ ρούχα σου εὐρήκα οὐκ ὀλίγα.
Σ' ἕνα γελέκο μοναχὰ εὐρήκα χίλιαις λίρες . . .
μὰ δὲν μου λὲς ἀληθινὰ ποῦ διαβολο τῆς πῆρης;
μὴ γιὰ τὸ κούνημα καὶ σὺ τῆς εἶχες τοῦ Λεβίδου;
τὸ χρῆμα ἐπλεόνασε καὶ εἶναι σὰν σκουπίδι.
Μ' αὐτὰ τὰ περισσεύματα μου στρίβει τὸ σερβέλο . . .
πλὴν μαθε πῶς ἀπῆντησα ὅτ' ὁ δρόμο τὸν Σεμτέλο,
καὶ μόλις ἐχαίρησα τὴν φάτσα τοῦ Σεμτέλου
ὀκτὼ πεντακοσάρικα πετοῦν ἐκ τοῦ καπέλου.
Μὰ εἶναι τούτα, Φασουλῆ, τὰ θαύματα ἐφέτος; . . .
αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι . . .

ὁ φίλος Περικλέτος.

Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Περικλή . . .

Σοῦ γράφω ἐσπευσμένως,
καὶ ὅσος παρὰς ὅτ' ὁ σπῆτι μου εὐρήθη φυλαγμένος

καὶ ὅσος μὲς 'στῆς τοίπαις μου ἀκόμη θὰ 'βρεθῆ
εἰς τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰς χεῖρας νὰ δοθῆ,
καὶ πείσει τον, παρακαλῶ, ἀμέσως νὰ τὸν πάρῃ
κι' εὐθὺς τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν ν' ἄρῃ.
Εἰπέ του δὲ, παρακαλῶ, ἐν πάσῃ συντομίᾳ
πῶς ἦρα περισσεύματα εἰς ὅλα τὰ Ταμεία,
καὶ ὅταν, θείᾳ χάριτι, γυρίσω αὐτοῦ πέρα
ἐννέα Ἴσοζύγια θὰ ξάμῃ σὲ μιὰ 'μέρα
πρὸς δόξαν κι' ἄρρητον χαρὰν συμπάσης τῆς φυλῆς...
αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι ...

ὁ φίλος Φασουλῆς.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
'στὸν ἀδελφὸ του τὸν Φασουλῆ.

'Αγαπητέ μου Φασουλῆ...

Καθ' ὑψηλὸν καθῆκον
εἰς τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ προσέδρομον τὸν οἶκον,
τοῦ εἶπα δὲ λεπτομερῶς τὰ τόσα μυστικά μου
καὶ τοῦδωσα τὰ χρήματα, 'δικά σου καὶ 'δικά μου,

ἐκεῖνος δὲ παραλαβὼν ἐκστατικὸς τὸ χρῆμα
'στὴν Τράπεζαν τὴν Ἐθνικὴν τὸ στέλλει παραγρῆμα,
κι' ἐκ τῆς μεγάλης του χαρᾶς ἐγούρλωσε τὸ μάτι
καὶ ἡ γνωστὴ ποδάγρα του τὸν 'πείραξε κομμάτι.
Δὲν εἰμπορεῖ νὰ κοιμηθῆ οὐδὲ λεπτόν τῆς ὥρας
καὶ ἀναστρέφει ἐξαφνα τῶν ὀφθαλμῶν τὰς κόρας
κι' ἐγρηγορεῖ νυχθημερόν μετὰ τοῦ Γρηγοράκη
καὶ ἀπ' ἐπάνω του γυρνᾷ ὀλόμαυρο κοράκι.
Παντοῦ ἑκατομμύρια τοῦ φαίνεται πῶς βλέπει
καὶ τότε πᾶν τὸ προστυχὸν ἐμπρὸς του ἀνατρέπει
καὶ ψάχνει μὲς 'στῆς τοίπαις του καὶ σ' ὅλα τὰ συρτάρια
κι' εὐρίσκει στίβικις καὶ σωρούς ἀπὸ ἑκατοστάρια.
Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Φασουλῆ! . . . παράδει 'βρίσκουν ὅλοι,
κι' ἐγὼ ἐκί πού ἔπειρα καπνὸ 'στὸν καπνοπώλη
εὐρῆκα μὲς 'στὴν τοίπη μου δεκαοκτὼ χιλιάδες . . .
τί οὐρανοκατέβητοι καὶ μαγικοὶ παράδες!
Συχνὰ σταυροκοπήματα καὶ μὲ τὰ δῆό μου κάνω
καὶ τοῦτο τὸ μυστήριον δὲν τὸ καταλαμβάνω,
κι' ἂν ἔτσι 'βρίσκω τὰ λεπτά 'στὸν δρόμο καὶ 'στὸ σπῆτι
θὰ καταντήσω 'γρήγορα γιὰ τοῦ Δρομοκαίτη.
Ἐν τούτοις σ' ἐπιθύμησα καὶ σὲ παρακαλῶ

νά ἔλθῃς τὸ ταχύτερον . . .
αὐτὰ καὶ σὲ φιλῶ.

Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ
καὶ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ . . .

Μοῦ ἔρχεται σὰν τρέλλα . . .
ἐνὸς Ταμείου ἐψυχνα τὴν ἀδειανὴ κασσέλα,
κι' ἐνῶ 'στὴν ἐπιφανείαν δραχμὴν δὲν ἦρα μίαν
κάτω 'στὸν πάτο ἐξαφνα εὐρίσκω τὸν Ταμίαν
κουκουλωμένον μὲ χαρτιὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς . . .
τὰ ξέρι ἀραγε αὐτὰ ὁ φίλος Δεϊμιζῆς ;
Ποῖός ἤλπιζε τὸ κράτος μας τόσους παράδες νᾶχη ;
ἐν τούτοις ἐπλθῃ προχθὲς ἀπὸ φρικτὸν συνάχι
καὶ μέσα 'στὴν καταρροὴ καὶ 'στὰ φτερνίσματά μου
ἀπὸ τὴν μύτη ἐβγαίναν συχνάτσαι ἐμπροστά μου.
Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ θὰ τρελλαθῆ τοῦ κόσμου τὸ μῆαλό,
καὶ τώρα σὲ ἀσπάζομαι καὶ σὲ καταφιλῶ.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
'στὸν ἀδελφό του τὸν Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ καὶ πρῶτε μπεχλιθάνη
τὸν Γρηγοράκη ἐπικσαν μαζί μὲ τὸν Βλαχάνη,
σοῦ λέγω δέ, βρέ Φασουλῆ, μὲ δύο λόγια σκέτα
πῶς εἰς τὸ δεσμοτῆριον τοὺς 'πῆγαν τοῦ Τριγγέτα.
Κι' ὁ Γρηγοράκης ἀπορεῖ πῶς μὲ δεσμά ἐδέθη
ἀφοῦ εἰς τὸ Ταμειὸν του περισσεύμα εὐρέθη,
ὁ δ' ἄλλος θέλει τὸ ληφθὲν ὀπίσω ν' ἀποδώσῃ
καὶ λέγει τὸ Δημόσιον πῶς θ' ἀποζημιώσῃ.
'Αλλὰ ἐγὼ 'στὸν κύριον Πρωθυπουργὸν ἐπῆγα
καὶ δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τοῦ εἶπα οὐκ ὀλίγα,
νά παύσῃ τὴν ἀνάκρισιν κι' αὐτὸ τὸ νταραβέρι
καὶ πάλιν εἰς τὰς θέσεις των νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ,
κι' ὁ μὲν κατηγορούμενος ἐπὶ πλαστογραφίᾳ
νά κηρυχθῆ σωτῆρ ποιῶν τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ,
ὁ δὲ κατηγορούμενος ἐπὶ κλοπῇ κι' ἀμάκα
εἰς τὸ Παρίσι νὰ σταλῆ μετὰ τοῦ Ποστολάκα
νά ἐξετάσῃ καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς λοιποὺς φωστῆρας
ὡς πόσους ὁ Ραυτόπουλος ἐσοῦφρωσε στατήρας,
'Αλλ' ὅμως κι' ἄλλο θησαυρὸ εὐρήκαμε κρυμμένο,
καὶ τώρα, φίλε Φασουλῆ, σ' ἀσπάζομαι καὶ μένω.

Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ . . .

'Ο, τι 'μπορεῖς νὰ κάνῃς
ν' ἀθωωθῆ τοῦλάχιστον ὁ κύριος Βλαχάνης,
καὶ 'στὸν Τρικούπην νὰ εἰπῆς, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃ,
εὐθὺς τὸν Μεγαλόσταυρον νὰ δώσῃ 'στὸν Βλαχάνη,
κι' ἂν ὁ Τρικούπης ἀρνηθῆ, εἰπέ τῆς γυναικός μου
εἰς τὸν Βλαχάνην νὰ δοθῆ ἀμέσως ὁ 'δικός μου.
Αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζεται μετὰ πολλῆς χαρᾶς
ὁ Φασουλῆς ὁ πλούσιος καὶ πρῶν φουκαρᾶς,

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
'στὸν ἀδελφό του τὸν Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ . . .

Νά ἔλθῃς δίχως ἄλλο
γιατὶ καὶ πάλι θησαυρὸ εὐρήκαμε μεγάλο,
προτείνουν δὲ πολιτευταὶ καὶ δημοσιογράφοι
ν' ἀνασκαφοῦν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου τὰ ἐδάρη,
καθόσον ὑποπεύονται καὶ λέγουν σοβαρῶς
πῶς κρύπτεται ὑπὸ τὴν γῆν σπουδαῖος θησαυρός.
Λοιπὸν νὰ ἔλθῃς 'γρήγορα γιὰ τὰς ἀνασκαφάς,
κι' ἂν ἔλθῃς σοῦ ὑπόσχομαι πῶς ξύλο δὲν θὰ φῆς.
Αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι, ἀμακατζῆ καὶ Τάκο,
μὰ δεῖξου καὶ χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν Ξηνταράκο

Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ . . .

Με ζαλη καὶ μὲ τρέλλα
ἀπὸ τὴν Πόλι ἔρχομαι καὶ 'στὴν κορφή κανέλα.
'Ο κόσμος ἀπὸ χρήματα εὐρίσκεται γεμάτος
καὶ ὅλα ἐπερίσευσαν εἰς τῶν Ρωμῶν τὸ κράτος
καὶ τὰ Ταμεία περιττὰ καὶ λογιστῶν εὐθύναι,
ἀλλὰ θαρρῶ πῶς περιττοὶ καὶ οἱ Ταμίαι εἶναι,
καὶ βλέπω περισσεύματα παντοειδῶν χρημάτων
καὶ τόσα περιττώματα ἐπὶ περιττωμάτων.
Παρατηρῶ τὸ περιττὸν εἰς τοὺς Ρωμηοὺς πῶς ἀρχεῖ,
περιττωμάτων δὲ παντοῦ περισσεῖα ὑπάρχει,
καὶ εἰς Ταμεία κεντρικὰ καὶ εἰς Μουσείων χώρους,
καὶ εἰς Αὐλάς καὶ εἰς Βουλὰς κι' αἰθούσας διαφόρους,
καὶ εἰς Συλλόγους μυστικῶς πολιτικῶν ἀγῶνων
κι' εἰς σεβαστὰ κειμήλια προπάππων καὶ προγόνων,
καὶ βλέπω, φίλε Περικλῆ, περιττωμάτων στίβας
εἰς μέγαρα ὁμογενῶν καὶ εἰς πτωχὰς καλύβας,
ἐμπρὸς εἰς πεζοδρόμια, εἰς μάνδρας καὶ εἰς δρόμους,
εἰς προθαλάμους Ὑπουργῶν κι' εἰς τόσας ὑπονόμους.
Κι' ἀπὸ τῶν ἔνω ἔρχομαι 'στὰ στρώματα τὰ κάτω
καὶ πρὸ τοσοῦτων περιττῶν τοὺς ρῶθωνας μου φράττω,
καὶ βλέπω περισσεύουσιν χολέραν καὶ πανώλην
εἰς πᾶσαν περισσεύουσιν τοῦ Γεωργίου πόλιν,
καὶ Κοπρωνύμων ἀπαντῶ πληθῶραν σεβαστῆν
καὶ τοῦ Καμπρῶν ἀναφωνῶ τὴν λέξιν τὴν γνωστῆν.
Καὶ ἤδη τὸ καθῆκον μου πρεπόντως ἐκτελέσας
καὶ 'στὰ Ταμεία εἰσελθὼν καὶ δωριὰν ἀλίσας
κι' ἑκατομμύρια πολλὰ φορτώσας ἐπὶ κάρων
εἰς τὰς Ἀθήνας ἔρχομαι καὶ πάλιν ἄρον ἄρον
κι' ἀφοῦ ὡς λαθρεμπόρια τοὺς θησαυροὺς περάσω
προτίθεμαι 'στοὺς Ἕλληνας εὐθὺς νὰ τὰ μοιράσω,
κατέβα δὲ 'στὸν Πειραιᾶ μὲ τοὺς ἑκλαμπροτάτους,
τούτέστι μὲ τοὺς Ὑπουργοὺς καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ κράτους,
νά παραλάβῃς μυστικὰ τοὺς θησαυροὺς ποῦ φέρνω,
γιὰ νὰ χαρῆ κι' ὁ βασιλεὺς καὶ ὅλο τὸ Κουβέρνο.
Πλὴν τώρα δεῖξου ἀσπασμοὺς περισσεύσας ἀκάκου
καὶ τὸν Βλαχάνη φίλα μου μετὰ τοῦ Ξηνταράκου.